

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/44/2017
Identifikačné číslo spisu: 1206230738
Dátum vydania rozhodnutia: 17.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1206230738.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. D., bytom C. X, XXX XX A., zastúpenej 1/ Advokátska kancelária Paul Q, s.r.o., so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 35 906 464 a 2/ Advokátska kancelária Tomáš Kamenec, s.r.o., so sídlom Špitálska 43, 811 08 Bratislava, (adresa na doručovanie Mlynské Nivy 45, 821 09 Bratislava), IČO: 36 855 995, proti žalovanej Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO 31 335 004, zastúpenej Advokátska kancelária ECKER - KÁN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Námestie Martina Benku 9, 811 07 Bratislava, IČO: 35 886 625, o zaplatenie 371.560,15 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 42Cb/133/2006, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/290/2014-647 z 19. januára 2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a .

II. Žalovaná m á proti žalobkyni n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 2Cob/290/2014-647 z 19. januára 2016 (ďalej aj „rozsudok“) potvrdil ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) č. k. 42Cb/133/2006-591 z 25. septembra 2014, a to vo výroku, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu zamietol.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie prvým výrokom rozsudku uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 37.072,99 Eur s úrokom z omeškania vo výške 15% ročne zo sumy 37.072,99 Eur od 3. júna 2004 do zaplatenia, druhým výrokom konanie v časti o zaplatenie 1.878,34 Eur zastavil, tretím výrokom žalobu vo zvyšku zamietol, štvrtým výrokom rozhodol o trovách konania štátu a o vyhradení rozhodnutia o náhrade trov konania na dobu do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej a piatym výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 2.224,-Eur. Poukázal na žalobu z 5. decembra 2006, ktorou si žalobkyňa uplatnila voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 11.193.621,- Sk (371.560,15 Eur) titulom náhrady škody s príslušenstvom v znení súdom pripustenej zmeny žaloby z 3. júna 2008. Pokiaľ žalobkyňa v podaní z 31. júla 2014, okrem

čiasťočného späťvzatia žaloby v sume 1.878,34 Eur, navrhla ďalšiu zmenu žaloby - jej rozšírenie na sumu 377.330,77 Eur s príslušenstvom, súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 25. septembra 2014 návrh na zmenu žaloby zamietol s poukazom na dovtedy vykonané dokazovanie, výsledky ktorého by nemohli byť podkladom pre rozhodnutie o rozšírenom návrhu, ako aj s poukazom na hospodárnosť konania.

3. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, ktorý sa vo svojom rozsudku vysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi žalobkyne a správne vyhodnotil vykonané dôkazy. Na zdôraznenie správnosti napadnutej časti prvoinštančného rozhodnutia odvolací súd s poukazom na ustanovenia § 397 a § 398 Obchodného zákonníka (ďalej aj „OBZ“) uviedol, že sa nestotožnil s námietskou žalobkyne o nepremlčanie časti jej nároku na ušlý zisk za stratu na províziách. Súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa už 10. decembra 1996, dorúčením odstúpenia od zmluvy o obchodnom zastúpení z 15. januára 1993, ktorá bola nahradená zmluvou o obchodnom zastúpení z 22. mája 1995 v znení dodatkov č. 1 zo 6. februára 1996 a č. 2 z 20. marca 1996 (ďalej aj „zmluva“), vedela o škode, a nie je rozhodujúce, že „počas konania o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy bola žalobkyňa schopná uplatniť nárok na náhradu škody voči žalovanému len s maximálnou mierou neistoty“, ako uvádzala žalobkyňa v odvolaní.

4. Odvolací súd sa nestotožnil s námietskou žalobkyne, že vzhľadom na dĺžku konania o neplatnosť odstúpenia od zmluvy, by súd nemal prihliadať na námietku premlčania pre rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pretože zo strany žalovanej nešlo o šikanózne konanie, ktoré by znemožňovalo žalobkyni podať žalobu pred uplynutím premlčacej lehoty, resp. ktoré by spôsobovalo účelové priťahy v spore. Podľa názoru odvolacieho súdu tak súd prvej inštancie dôvodne prihliadol na námietku premlčania a nárok žalobkyni priznal len v sume 37.072,99 Eur za dobu od 5. decembra 2002, t. j. spätne 4 roky od podania žaloby na súd. Stotožnil sa aj s dôvodmi zamietnutia nároku žalobkyne na náhradu škody z titulu nevyplateného odstúpeného, a to pre nesplnenie podmienok podľa ust. § 669 ods. 1 písm. a/ Obchodného zákonníka a na náhradu škody z titulu nájomného za nebytové priestory prenajaté žalobkyňou na výkon činnosti obchodného zástupcu. Za irelevantné považoval aj námietky žalobkyne týkajúce sa posúdenia výšky jej nároku na náhradu škody, pretože dokazovanie posudkom znalca Q. J. V.J. a jeho hodnotenie súdom prvej inštancie považoval za dostatočné a súladné s procesnou úpravou (§ 127 ods. 1 OSP).

5. K žalobkyňou tvrdenému porušeniu procesných predpisov súdom prvej inštancie, vo vzťahu k dodržaniu náležitostí odôvodnenia rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP) a vo vzťahu k navrhovanej zmene žaloby z 28. marca 2014, resp. 31. júla 2014 (§ 95 ods. 1, 2 OSP), podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, pretože súd prvej inštancie v ňom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozsudok súdu prvej inštancie preto nemožno považovať za nepresvedčivý a to, že sa súd nestotožnil s právnymi názormi žalobkyne, navrhovaním a hodnotením dôkazov, nepatrí do obsahu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/2004), rovnako ako ani to, aby bola žalobkyňa ako sporová strana v danom konaní úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Odvolací súd sa rovnako nestotožnil ani s námietskou, že by súd prvej inštancie nerozhodol o celom predmete uplatneného nároku a vysvetlil, že pokiaľ na pojednávaní dňa 25. septembra 2014 vyhlásil uznesenie o zamietnutí návrhu na zmenu (rozšírenie) žaloby, tak predmetom konania zostala len suma 371.560,15 Eur s príslušenstvom, o ktorej súd v celom rozsahu rozhodol. Nevyhotovenie písomného uznesenia o nepripustení zmeny návrhu podľa ust. § 95 ods. 1 OSP nie je takou vadou konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže odvolanie proti uzneseniu o (ne)pripustení zmeny návrhu prípustné nie je (§ 202 ods. 3 písm. f/ OSP).

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) v zákonnej lehote pomerne rozsiahle dovolanie (34 strán) tvrdiac, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP), a že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom

posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP). Navrhla preto, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu, vrátane jej nároku na náhradu trov konania.

7. Podľa názoru dovolateľky, k odňatiu jej možnosti konať pred súdom došlo postupom odvolacieho súdu, ktorý podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil v napadnutej časti zamietavé rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom odôvodnenia rozsudkov súdov oboch inštancií sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo je v rozpore s ust. § 157 ods. 2 OSP a zásadami spravodlivého procesu, zaručeného právom na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“). Vznikol tak nesúlad medzi právnymi závermi súdu prvej inštancie a skutkovými zisteniami vyplývajúcimi zo spisu. Zároveň nastala situácia, keď právne závery súdu prvej inštancie (a vzhľadom na aplikáciu ust. § 219 ods. 2 OSP aj závery odvolacieho súdu) nevyplývajú zo skutkových zistení a došlo „k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) OSP“. Dovolateľka s odkazom na opis skutkového stavu uvedený v dovolaní a jej právny názor na posúdenie zamietnutej časti žalovaného nároku, vytkla súdom oboch inštancií, že nedali dostatočnú a relevantnú odpoveď na žiadnu z jej námietok vo vzťahu k premlčaniu práva k vadám znaleckého posudku a nereflektovali na jej vyjadrenia ohľadom nároku na ušlý zisk, ktorý zodpovedá nároku na odstúpenie (§ 669 OBZ). Podľa nej boli súdy „povinné v súlade s judikatúrou slovenských a medzinárodných súdov sa s nimi účinne vysporiadať a zdôvodniť v rozsudku, prečo tieto nevzali do úvahy pri svojej rozhodovacej činnosti“.

8. Dovolateľka vytkla odvolaciemu súdu, že odôvodnenie jeho rozsudku v napadnutej časti je mimoriadne stručné, pričom uvedený súd sa nijako nevysporiadal s mnohými zásadnými argumentmi uvádzanými v jej odvolaní. Napadnutý rozsudok je preto nedostatočne odôvodnený, vnútorne nekonzistentný, nepresvedčivý a arbitrárny a ide o postup, ktorým jej odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom. V tomto smere poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „Najvyšší súd SR“) sp. zn. 4Cdo 171/2005, 2Cdo 170/2005, 6Cdo 169/2011, 7Cdo 136/2013 a 1ObdoV/10/2012. S poukazom na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 3. decembra 2015 k výkladu ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP mala dovolateľka za to, že v danom prípade nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“. Podľa nej daný nedostatok odôvodnenia odvolacieho rozsudku, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie intenzitou svojich právnych dôsledkov prekračuje rámec tzv. inej vady a zakladá dôvod na pripustenie dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.

9. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci došlo podľa dovolateľky tým, že súdy oboch inštancií prijali nesprávny záver, že už doručením odstúpenia žalovanej od zmluvy žalobkyňa vedela o škode, ktorá jej vznikla a kto za ňu zodpovedá. Podľa jej názoru rozhodným bol až moment doručenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 12Cob 112/2004 zo 16. novembra 2004, keďže nebola objektívne schopná určiť, že jej škoda vznikla (odstúpenie od zmluvy o obchodnom zastúpení mohlo byť platné) a preto reálne nedisponovala informáciou, že za škodu zodpovedá žalovaná, pričom ust. § 398 OBZ vyžaduje vedomosť poškodeného. Oproti úprave v ust. 393 OBZ bola dovolateľka názoru, že sa mohla dozvedieť o škode a kto za ňu zodpovedá momentom neplatného odstúpenia od zmluvy - t. j. porušenia právnej povinnosti. Teda, nestačí domnienka poškodeného, ale vyžaduje sa jeho kvalifikovaná vedomosť o tom, že je objektívne schopný škodu v určitej výške uplatniť voči tomu, kto za ňu zodpovedá. Výklad konajúcich súdov toto opomína. Súdy sa nedostatočne vysporiadali aj s jej argumentom, že žalovanou uplatnená námietka premlčania odporuje dobrým mravom. Poukázala na zmysel inštitútu náhrady škody, ktorý v danom prípade jej, ako poškodenej strane, mal zabezpečiť „výhodu plynúcu z uzavretého obchodu“ a odškodniť ju za všetky znevýhodnenia, ktoré utrpela v dôsledku porušenia zmluvy. Dovolateľka namietala, že ako poškodená strana nebola povinná preukázať presnú výšku ušlého zisku, ale jej povinnosťou bolo preukázať iba stratu s rozumnou mierou pravdepodobnosti, že škoda vznikla alebo v budúcnosti vznikne. Poukázala na neprimerane dlhé (7-ročné) trvanie sporu o neplatnosť odstúpenia žalovanej od zmluvy a v tomto smere úmyselné konanie žalovanej s cieľom poškodiť ju a znemožniť jej výkon činnosti obchodného zástupcu. Celkovo súdne spory medzi sporovými stranami trvajú už 19 rokov, žalobkyňa je už starobnou dôchodkyňou a aj preto námietka premlčania vznesená

žalovanou je konaním v rozpore s poctivým obchodným stykom. Uvedené okolnosti konajúce súdy posúdili formalisticky.

10. Podľa názoru dovolateľky v napadnutom rozhodnutí došlo k nesprávnemu posúdeniu aj jej nároku na náhradu škody na ušlom zisku, na ktorý by mala nárok podľa ust. § 669 OBZ v prípade, ak by jej žalovaná neplatným odstúpením od zmluvy neznemožnila vykonávať činnosť obchodného zástupcu. Súdy oboch inštancií však posudzovali, či žalobkyni vznikol nárok na odstúpné v čase skončenia zmluvy (31. mája 2005) a nezaoberali sa uplatneným nárokom. V tomto smere bol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože neboli vykonané navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávny je aj záver, že zaplatené nájomné za prvý kvartál 1997 nepredstavuje škodu žalobkyne, keďže tieto priestory užívala ako podnikateľka ešte celý rok 1997. Súd neskúmal, ako a na čo boli prenajaté priestory používané a predmetom dokazovania nebolo, či žalobkyňa ako osoba so živnostenským oprávnením skutočne mohla v mesiacoch január až marec 1997 priestory pri svojej podnikateľskej činnosti akokoľvek využiť, resp. či ich využila. S týmto sa odvolací súd v napadnutom rozsudku dostatočne a správne nevysporiadal.

11. Dovolateľka považovala napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a z hľadiska právneho posúdenia za nesprávny aj z hľadiska výšky uplatnených nárokov, pričom poukázala na svoje dôvody spochybňujúce podaný znalecký posudok, ako aj oprávnenie znalca na jeho podanie (nezapísanie pre odvetvie kontroling). Tiež podľa nej „nie je jasné, prečo bola znaleckému posudku Q. J. H. prisúdená vyššia relevancia ako tvrdeniam žalobkyne“. Podľa nej žiaden z podaných posudkov (z dôvodov konkretizovaných na str. 14 - 32 dovolania) nie je možné považovať za vecne správny a použiť pre určenie výšky ušlého zisku.

12. Žalovaná v podanom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne navrhla dovolanie odmietnuť pre jeho neprípustnosť a uplatnila si náhradu trov dovolacieho konania. Zdôraznila, že súd sa nemusí vyjadriť ku všetkým, pre vyriešenie sporu nepodstatným argumentom a ani prípadné nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia automaticky samo osebe nespôsobuje odňatie možnosti konať pred súdom podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. V tomto smere poukázala na viaceré rozhodnutia NS SR a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“) a osobitne na judikát R 111/1998. S odkazom na rozsiahlosť dovolania žalovaná uviedla, že podstatné pre rozhodnutie je zachytiť podstatu tvrdení a námietok sporových strán, čo odvolací súd adekvátne splnil. Poukázala na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci Abdullayev proti Rusku z 11. februára 2011, podľa ktorého „v záujme právnej istoty implicitne zahrnutej v čl. 6 dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd. Podľa názoru vysloveného ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory (dve odlišné právne posúdenia), a ESLP dospel k záveru, že takýto dôvod nemožno považovať za opodstatnený pre znovuposúdenie vecí“. V predmetnom prípade ide zjavne o situáciu, keď účastník konania nesúhlasí s rozhodnutím preto, že sa odvolací súd nestotožnil s jeho argumentmi. Žalovaná sa vyjadrila aj k jednotlivým dovolacím námietkam žalobkyne ohľadne nesprávneho právneho posúdenia vecí súdmi oboch inštancií, ktoré považovala za nedôvodné.

13. Zo spisu vyplýva, že dovolanie žalobkyne bolo podané dňa 17. marca 2016. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd,

na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP).

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“), ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania, ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (§ 35 CSP, § 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

15. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania žalobkyne posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 OSP, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalobkyňa toto dovolanie podala a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

16. Do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon výslovne pripúšťal (§ 236 ods. 1 OSP). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v ust. § 237 ods. 1 OSP. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 OSP a proti uzneseniu § 239 OSP.

17. Dovolanie je v Občianskom súdnom poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno v dovolacom konaní podrobiť napadnuté rozhodnutie vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom, určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ OSP) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP) väd (viď uznesenie NS SR z 26.08. 2010 sp. zn. 6 Cdo 90/2010). Prítom zo samej podstaty dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, smerujúceho proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vyplýva, že pri posudzovaní jeho prípustnosti nemá extenzívny výklad ustanovení § 236 až § 239 OSP žiadne opodstatnenie (k tomu viď aj PL. ÚS 9/04).

18. Právny poriadok platný a účinný v čase podania dovolania ukladal dovolaciemu súdu (§ 242 ods. 1 OSP), aby aj ex offio posúdil, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré boli uvedené v ust. § 237 ods. 1 OSP. O procesnú vadu konania v zmysle tohto ustanovenia išlo vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

19. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ OSP v dovolaní nenamietala a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

20. Podľa tvrdenia dovolateľky jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ OSP) sa do 30. júna 2016 rozumel taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval OSP [v zmysle § 18 OSP mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 OSP), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 OSP), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 OSP), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 OSP), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 OSP)].

21. Najvyšší súd SR už v minulosti opakovane zdôrazňoval, že pre záver o existencii procesnej vady

konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až f/ OSP nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady, pretože rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne aj došlo (k tomu vid' napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

22. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

23. Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR inak, ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94). Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

24. Podľa uplatnených dôvodov dovolania, k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) malo v danom prípade dôjsť tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, potvrdzujúci rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí zvyšku žaloby, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie, sú nedostatočne odôvodnené, vnútorne nekonzistentné, nepresvedčivé a arbitrárne.

25. Nepochybne konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní tak zabezpečovať právo na súdnu ochranu. Namietaným procesným postupom však nedošlo k zásahu do procesných práv žalobkyne, ktorý by čo do spôsobu, rozsahu a intenzity porušenia tvrdeného v dovolaní, vo svojom dôsledku vyvolal zmätočnosť konania súdov oboch inštancií. Dovolací súd preskúmaním veci nezistil, že by procesným postupom v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutím samotným, došlo k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom v rovine prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.

26. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že totožnými námietkami v skutkovej a právnej rovine, ktoré vytýkala žalobkyňa rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti zamietajúcej zvyšok jej nároku na náhradu škody voči žalovanej, sa odvolací súd dostatočne zaoberal a jeho rozhodnutie netrpí vadou nepreskúmateľnosti. Napríklad k námietkam žalobkyne k postupu súdu prvej inštancie ohľadom dokazovania písomným znaleckým posudkom a odbornosťou súdom ustanoveného znalca Q.. J.. V.J. a jeho hodnotením, odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (konkrétne na str. 13) uviedol, že „...žalobkyňa osobu znalca Q.. J.. V.J. nenamietala v lehote do 8 dní od doručenia uznesenia o ustanovení tohto znalca do konania (uznesenie č. k. 42Cb/133/2006-31 zo dňa 27.08.2012, doručené dňa 06.09.2012), o čom boli účastníci konania riadne poučení v uznesení.“...“súd hodnotí znalecký posudok ako každý iný dôkaz, pričom faktické (nie právne) obmedzenie spočíva v tom, že súd nie je spôsobilý hodnotiť odborné závery znalca z hľadiska ich vecnej správnosti. Podstata hodnotenia znaleckého posudku spočíva v tom, že súd vezme do úvahy komplexnosť posudku, úplnosť odpovedí, vzťah k iným dôkazom a napokon vychádza aj zo zásad správneho formálno-logického uvažovania.“.....“námietky žalobkyne, týkajúce sa odborných záverov znalca, sú nedôvodné. Znalec svoje závery týkajúce sa spôsobu určenia výšky ušlého zisku dostatočne objasnil v písomnom posudku, ako aj na pojednávaní pred súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa preto vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a pri určení výšky náhrady škody správne vychádzal zo záverov v konaní uskutočneného druhého znaleckého dokazovania“. Odvolací súd sa jasne, výstižne a presvedčivo vyjadril aj k spornej

otázke premlčania časti nároku žalobkyne na náhradu škody (na str. 10 - 12 písomného vyhotovenia rozsudku), a to nielen z hľadiska skutkových zistení, právneho posúdenia veci s citáciou aplikovaných právnych noriem (§ 397, § 398 OBZ) a vysvetlením ich interpretácie na skutkový stav, uzavretý pred súdom prvej inštancie, ale aj z hľadiska absencie žalobkyňou tvrdeného rozporu vznesenia námietky premlčania s dobrými mravmi (§ 3 OZ). Uvedený záver sa týka aj dostatočného odôvodnenia nepriznania časti nároku žalobkyne na ušlý zisk vo výške podľa ust. § 669 ods. 1 OBZ (str. 12 rozsudku).

27. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v dovolacom konaní nebolo možné prijať záver, že by z hľadiska žalobkyňou vymedzeného dovolacieho dôvodu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie - pre absenciu náležitého odôvodnenia, súladného s úpravou v ust. § 157 ods. 2 OSP (teraz § 393 ods. 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP) - došlo k vade konania, ktorá by mala za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivý súdny proces z hľadiska odňatia jej možnosti konať pred súdom. To, že sa žalobkyňa s vykonaným dokazovaním a jeho hodnotením súdom prvej inštancie nestotožnila, je vyjadrením jej nespokojnosti s procesom dokazovania, z neho vyvedeným skutkovým stavom a právnym posúdením veci, čo však netvorí vadu procesnej zmätočnosti konania a napadnutého rozsudku v rovine odňatia možnosti žalobkyňi konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vo väzbe na (potvrdený) rozsudok súdu prvej inštancie.

28. Dovolací súd k dôvodom uvádzaným žalobkyňou v dovolaní, osobitne k námietkam ohľadom znaleckého posudku, zdôrazňuje, že otázka dôkazného bremena sporovej strany a jeho posúdenia súdom sa týka skutkovej roviny konania o spore, a nie vady procesného postupu v konaní, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu podľa ust. § 237 OSP (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa ust. § 237 písm. f/ OSP prípustné (viď R 125/1999). Podľa ust. § 132 OSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania podľa ust. § 237 OSP. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 OSP. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ OSP) ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné (viď uznesenie NS SR z 22.09.2010, sp. zn. 5 Cdo 161/2010).

29. Nepochybne do práva na spravodlivý proces patrí právo sporovej strany na preskúmateľné a dostatočne odôvodnené súdne rozhodnutie, s náležitosťami vyžadovanými zákonnou úpravou procesného práva. Ku dňu vydania rozsudku súdu prvej inštancie (25.09.2014) i odvolacieho rozsudku (19.01.2016) išlo o ustanovenie § 157 ods. 2 OSP (aplikovateľné pre odvolacie konanie podľa § 211 ods. 2 OSP), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

30. Z preskúmania veci v dovolacom konaní vyplynulo, že odvolací súd v napadnutom rozsudku dal primeranú a dostatočnú odpoveď na námietky žalobkyne vymedzené v jej odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací súd v tomto smere nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu z hľadiska dodržania limitov daných úpravou občianskeho súdneho konania, resp. civilného sporového súdneho procesu, pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd aj z hľadiska dostatočného odôvodnenia rozhodnutia sporovou vecou v napadnutom rozsudku dostatočne zaoberal. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na

rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 170/2005, podľa ktorého,pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“, a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa ktorého,odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.“

31. K vyššie uvedenému dovolací súd zdôrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgias c. Grécko z 29.05.1997, Recueil III/1997). Tieto kritériá napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa.

32. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie vecí - rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Za vadu konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP (teraz § 420 písm. f) CSP) v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 369/2013 zo 17. marca 2016).

33. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod R 2/2016 a podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

34. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

35. Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam, a nie je možné ho považovať za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalobkyne sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinstančné rozhodnutie dávalo odpovede na ňou vznesené námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody. Nie je možné dôvodne vytýkať súdom oboch inštancií, že sa vo svojich rozhodnutiach v odôvodnení dostatočne nevysporiadali s vyššie uvedenou argumentáciou sporových strán k nároku na náhradu škody uplatňovanému žalobkyňou. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého potvrdzujúceho rozsudku, ktorý s rozsudkom súdu prvej inštancie tvorí celok, okrem stotožnenia sa s odôvodnením

prvoinštančného rozhodnutia (§ 219 ods. 1, 2 OSP, teraz § 387 ods. 1, 2 CSP), práve k predmetnej argumentácii žalobkyne, na ktorú poukázala aj v dovolaní, na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia uviedol dôvody, ktorými vysvetlil, podporil a precizoval dôvody zamietnutia časti nároku žalobkyne na náhradu škody.

36. Dovolateľkou vytýkaná stručnosť odôvodnenia rozhodnutia sama osebe nie je vadou procesného postupu súdu, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP). Z vyššie uvedeného vyplýva, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými, ako aj právnymi, sa dovolateľka nestotožňuje. Nespokojnosť s právnym posúdením veci, ktorá je z obsahu dovolania zjavná, dovolateľka subsumovala pod námietky zmätočnosti procesného postupu oboch dotknutých súdov. Nesprávne právne posúdenie však prípustnosť dovolania pre vadu zmätočnosti podľa vymedzeného dovolacieho dôvodu v ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP (teraz obdobne § 420 písm. f/ CSP) nezakladá.

37. Dovolací súd dospel k záveru, že obe rozhodnutia súdov nižšej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdny primerane vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri otázke vzniku a oprávnenosti žalovanej pohľadávky z titulu náhrady škody, pričom dostatočne jasne, výstižne a presvedčivo vysvetlili, prečo v predmetnej - zamietnutej časti nepovažovali za preukázaný žalobkyňou uplatnený nárok na peňažné plnenie. Skutkové a právne závery súdov v danom prípade nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP, teraz § 393 ods. 1 a 2 CSP). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

38. Námietkami vzťahujúcimi sa k dôvodom rozhodnutia odvolacieho súdu žalobkyňa vyjadrila svoj nesúhlas s výsledkom sporu, skutkovým a právnym posúdením veci. To, že súdy nižších inštancií nepostupovali a nerozhodli podľa predstáv žalobkyne, však netvorí vadu konania a dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti zdôraznil, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. júla 2010, sp. zn. 3 Cdo 61/2010).

39. Pokiaľ teda obsah dovolania žalobkyne v podstate smeruje k názoru, že k procesnej vade konania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdmi, tak dovolací súd pre úplnosť považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ OSP dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 písm. f/ OSP, pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona a ani procesné práva účastníka.

40. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. To je podstata dôvodu, so zreteľom na ktorý má dovolací súd posudzovať otázku prípustnosti dovolania v občianskom súdnom konaní (resp. civilnom sporovom konaní) skôr reštriktívne. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným sekundárnym záverom dovolacieho súdu, že tento opravný

prostriedok je aj opodstatnený. Pre opačný prístup nedáva Občiansky súdny poriadok v znení do 30. júna 2016 a ani Civilný sporový poriadok účinný od 1. júla 2016 podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému primárnemu záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané, pretože pokiaľ by dovolací súd posudzoval vecnú správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon.

41. Vzhľadom k tomu, že rozsudok odvolacieho súdu, ktorý napadla žalobkyňa dovolaním, nemá znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie podľa ust. § 238 OSP procesne prípustné, v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia vady uvedenej v ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a nevyšli najavo ani iné procesné vady v zmysle ust. § 237 ods. 1 OSP, dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne podľa ust. § 447 písm. c/ CSP v spojení s ust. § 470 ods. 1 CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

42. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

43. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.